

че е то само за форма и че те азъ *добър* познавамъ, като при това незабравяшъ да бѣлѣжишъ свѣдѣния и разсѣждения по-общитѣ дѣла, за които ти е извѣстно че азъ искрено съмъ ти ги повѣрилъ и те считамъ, до тоя часъ, за неспособенъ да измѣнишъ; мѣжду тѣмъ писмото ти, по послѣдния тоя пунктъ, нигдѣ или твърдѣ малко говори, а и до сега, ето има днесъ вече двѣ недѣли, още нѣмамъ извѣстие отъ тебе.

За това, бае Поповъ, остави временно другото на страна, приемни молбата ми и побързай да ми напишешъ нѣщо по-обширно относително въпроситѣ, които занимаватъ нашата емиграция и нашия шефъ. Побързай да сж явишъ съ такова писмо, понеже има и други работи, които трѣбва да ти съобща все по общитѣ интереси.

Твоятъ: С. Мыларовъ.

Apropos. Ако ли пъкъ не искашъ да работишъ съ мене по общото дѣло, тогазъ най-рѣдовното е, да ми явишъ това. Въобще, Попче, желателно бѣше, да схванешъ и разберешъ, че епохата на лекоумията, на прѣстѣпнитѣ лекоумия, се е минжала вече и за тебе. Още малко и търпението ми може да се изчерпе. За туй поне въ тоя случай бѣди по лойяленъ и си кажи отворено; съгласенъ съмъ да работя и ето ти доказателствата, или пъкъ: извини ме, но не ти щѣ медѣтъ, нето жилото.

П. П. Като прочетохъ горнето, изстуди ме, че не ще е то достатъчно, да разсѣе въ тебе всички илюзии и, за да се изчерпе въпросътъ за мѣжду особнитѣ ни отношения, рѣкохъ да доприложа слѣдующето отдѣлно и безъ свѣрзка съ *дѣлото*, което до тозъ часъ ни върже.

Попче, ако добръ помня, въ първото си писмо, азъ ти бѣхъ заявилъ още отъ начало, че знаяхъ *всичко*. Тозъ подчеркнатъ терминъ трѣбваше да те подсѣти, че азъ съмъ билъ извѣстенъ и за по други работи, отколкото само за нещастнитѣ букви, историята на които се показва, до колко е вече издрѣбенъ, «измелчалъ» твоятъ умъ и твоятъ характеръ и е само резултатъ отъ предварителни и по важни обстоятелства. Ти можеше, ако само имаше довѣрие въ себѣ си, да ми кажешъ простицката: менѣ, бае Мыларовъ, пари ми трѣбватъ; има